

Sygn. akt VIII Ka 1059/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Marzanna Chojnowska - spr

Sędzia SO Dariusz Niezabitowski

del Sędzia SR Beata Maria Wołosik

Protokolant: Teresa Lasota

Przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Marka Moskala

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2013 roku

sprawy A. G.

Oskarżonego o czyn z art. 263§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 26 października 2012 roku, sygnatura akt XV K 274 / 12

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty za postępowanie przed Sądem II instancji i obciąża go pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 70 zł (siedemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

A. G. stanął pod zarzutem tego, że w dniu 18 grudnia 2011 roku w B. przy ul. (...) bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci rewolweru gazowego LePetit kaliber 9 mm oraz amunicję w postaci pięciu nabojów kaliber 9 mm,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 26 października 2012 roku w sprawie sygn. akt XV K 274/12 oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 263 § 2 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat.

Na mocy art. 44 § 6 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci rewolweru i naboji opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/287/11 pod poz. 1 i 2 (k. 48), a przechowywanych w Magazynie Dowodów Rzeczowych I KPw (...).

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 564,53 (pięćset sześćdziesiąt cztery złote i pięćdziesiąt trzy grosze) złotych.

Powyższy wyrok na podstawie art. 425 § 1 – 3 k.p.k. w zw. z art. 444 k.p.k. zaskarżył obrońca oskarżonego w całości.

Powołując się na przepisy art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść wyroku, a zwłaszcza art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na dowolnej interpretacji zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przejawiającą się w uznaniu, że umyślna wina oskarżonego A. G. w popełnieniu zarzucanych mu czynów nie budzi wątpliwości, pomimo informacji uzyskanych w trakcie postępowania sądowego Wydziału Prawa i Porządku w (...) niemożność uzyskania (...) dla rewolweru gazowego posiadanego przez oskarżonego, w związku z brakiem kwalifikacji w ustawodawstwie niemieckim tegoż rewolweru jako broni palnej, jak również w świetle konsekwentnych i logicznie spójnych wyjaśnień oskarżonego, wskazujących na brak świadomości co do możliwości popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a przejawiający się w mylnym uznaniu, iż miejsce zamieszkania oskarżonego znajduje się na terytorium P., on sam natomiast popełnił przypisany mu czyn umyślnie, podczas gdy oskarżony przeszedł stosowne procedury, w wyniku czego uzyskał dnia 12 lipca 2007 roku pozwolenie na broń w miejscu stałego pobytu – w N., gdzie przebywa od przeszło 27 lat, zapewniony przez urzędników Wydziału Prawa i Porządku w (...) legalności posiadania rewolweru przekraczał wielokrotnie granicę RP, będąc podmiotem kontroli granicznej przebiegającej bez żadnych zastrzeżeń.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca A. G. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego apelację obrońcy oskarżonego należało uznać za oczywiście bezzasadną.

Wbrew argumentacji skarżącego Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zmiany wyroku poprzez uniewinnienie A. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ani też do uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Po wszechstronnym przeanalizowaniu materiałów sprawy, zarówno pod kątem stawianych przez obrońcę oskarżonego zarzutów, jak również okoliczności podlegających badaniu z urzędu, Sąd Okręgowy uznał, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i należy je utrzymać w mocy.

Przede wszystkim należy stwierdzić, iż Sąd Okręgowy nie dopatrył się w zaskarżonym wyroku błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia wskazanych w środku odwoławczym przepisów postępowania karnego. Wbrew zarzutom i argumentom apelacji stwierdzić należy, iż dokonana przez Sąd Rejonowy analiza i ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne w zakresie okoliczności istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego, są prawidłowe i nie dotknięte żadnymi uchybieniami. Bezspornie z nich wynika, iż A. G. dopuścił się przypisanego mu czynu z art. 263 § 2 k.k.

W tym kontekście Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił, że oskarżony w dniu 18 grudnia 2011 roku posiadał rewolwer (...) model (...), kaliber 9 mm wraz z amunicją. Nie budzi również żadnych wątpliwości, iż przedmiotowy pistolet gazowy i amunicja do niego jest bronią palną i amunicją w rozumieniu art. 263 § 2 k.k., co jednoznacznie wynika z treści opinii biegłego z zakresu broni i amunicji (k. 45 – 46, 86v – 87v). Takie też stanowisko wyraził skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 29 stycznia 2004 roku w sprawie sygn. akt I KZP 39/03, w której wskazano, że broń gazowa jest bronią palną zarówno w rozumieniu art. 263 § 2 k.k., jak i art. 280 § 2 k.k. (

OSNKW 2004/2/13, Lex 82446). W końcu bezspornym jest, że A. G. nie posiadał wymaganego w P. zezwolenia na broń wydanego przez właściwego komendanta wojewódzkiego Policji czy też właściwego komendanta oddziału Żandarmerii Wojskowej (por. art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji).

Dokonując oceny powyższych okoliczności należy mieć na uwadze, że typ przestępstwa określonego w art. 263 § 2 k.k. jest typem szczególnym w tym sensie, że ustawodawca kryminalizuje tu określony stan (posiadanie broni) pomimo braku indywidualnej decyzji administracyjnej o określonej treści (zezwolenie na posiadanie broni). Aby ustalić, czy sprawca swoim zachowaniem wyczerpuje znamiona przestępstwa, wystarczy stwierdzenie tych dwóch okoliczności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09 listopada 2001 roku w sprawie sygn. akt V KKN 273/01, Lex 51938). W realiach niniejszej sprawy uzasadnionym jest twierdzenie, że powyższe przesłanki w stosunku do oskarżonego zostały spełnione, co też wykazano powyżej.

Szczegółowa analiza zarzutów sformułowanych w apelacji prowadzi do wniosku, że skarżący skoncentrował swoją uwagę na próbie wykazania braku umyślności w zachowaniu A. G., w kontekście posiadanego przez niego tzw. „małego pozwolenia na broń” wydanego mu przez Nadburmistrza S. Kraju Związkowego H. (k. 7 – 8, 43 – 44). Oczywistym jest, że w tej kwestii obrońca de facto powtarza argumentację oskarżonego przedstawioną przez niego w swoich wyjaśnieniach. Co jednak istotne, przyjętą przez A. G. linię obrony dostrzegł również Sąd Rejonowy, stąd kwestii stanu świadomości sprawcy poświęcił dużo miejsca w pisemnych motywach wyroku. Poddając kontroli wywody Sądu I instancji w powyższym zakresie Sąd odwoławczy stwierdził, że ich prawidłowość nie została podważona choćby w najmniejszym stopniu.

Podkreślić należy, że przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. można popełnić umyślnie, zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym. W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd I instancji słusznie przyjął, że A. G. dopuścił się zarzucanego mu czynu umyślnie z zamiarem ewentualnym. Tym samym uznał, że oskarżony wprawdzie nie chciał popełnić czynu zabronionego, ale przewidywał realną możliwość jego popełnienia i na to się godził. Takie ustalenie znajduje swoje potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Nie ulega bowiem wątpliwości, że oskarżony będąc obywatelem polskim od lat przebywającym i pracującym zarówno w P., jak i za granicą był świadom obowiązujących w P. przepisów dotyczących broni i związanych z tym ograniczeniami w zakresie jej posiadania. Sam z resztą składając wyjaśnienia w dniu 20 grudnia 2011 roku stwierdził, że wiedział, iż w P. trzeba mieć pozwolenie na broń (k. 26). Wprawdzie zaznaczył, że swoją wiedzą nie obejmował konieczności posiadania takiego zezwolenia na broń gazową, to jednak takie twierdzenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W tym miejscu podkreślić należy, że oskarżony jest osobą z dużym doświadczeniem życiowym i zawodowym. Chcąc nabyć broń na terenie obcego państwa nie napotkał z tym większych problemów. Najpierw zorientował się jakie musi spełnić warunki, następnie uzyskał wymagane zezwolenie i dopiero wówczas kupił rewolwer. Mając zatem świadomość, iż również na terenie P. konieczne jest posiadanie zezwolenia na broń, którym przecież nie dysponował, winien dolożyć analogicznej staranności jak w przypadku kupna broni i ustalić, czy posiadanie przez niego „małe pozwolenie na broń” wydane przez organ obcego państwa jest w P. wystarczające. Tymczasem A. G. nie poczynił w tym zakresie żadnych ustaleń. W szczególności zupełnie głośłownymi są twierdzenia obrońcy, iż oskarżony chcąc spełniać wszystkie wymogi związane z posiadaniem broni interesował się uzyskaniem Europejskiej karty broni palnej o jakiej mowa w art. 10a ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji. Nawet jednak gdyby tak było i tak by jej nie uzyskał. Jak bowiem wynika z informacji nadesłanej przez Wydział Prawa i Porządku w H. wydanie Europejskiej karty broni palnej dla broni, którą posiadał oskarżony było w N. niemożliwe aż do dnia 04 marca 2012 roku. Dopiero bowiem w związku z nowymi przepisami administracyjnymi do ustawy o broni od dnia 05 marca 2012 roku taka karta broni może być wydana (k. 124, 132). Wszystkie powyższe rozważania prowadzą do jednoznacznego wniosku, że A. G. posiadając broń wraz z amunicją na terenie P. bez wymaganego zezwolenia przewidywał możliwość naruszenia obowiązującego prawa i godził się na to.

W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone przez Sąd Rejonowy postępowanie dowodowe czyni zadość zasadom procesu karnego. Analiza przebiegu postępowania sądowego prowadzi do przekonania, iż zostało ono przeprowadzone wszechstronnie i wnikliwie. Sąd w sposób prawidłowy dokonał ujawnienia zgromadzonego materiału dowodowego,

zaś jego ocena jest rzeczowa, nie wykazuje błędów natury faktycznej ani logicznej oraz jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Podstawę rozstrzygnięcia stanowi całokształt ujawnionych w toku rozprawy okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Sąd Rejonowy szczegółowo, wręcz drobiazgowo ustosunkował się do każdego dowodu wskazując, które z faktów uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

W tym kontekście zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony w apelacji przez obrońcę oskarżonego w znaczącym zakresie stanowi polemikę z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd Rejonowy. Skarżący podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych ograniczył się wyłącznie do zanegowania poprawności ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji (w tym m.in. odnośnie miejsca zamieszkania oskarżonego), nie wskazując jakich konkretnych uchybień w ocenie dowodów czy też formułowaniu wniosków końcowych Sąd Rejonowy miał się dopuścić. Zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz musi zmierzać do wykazania, jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 6 lutego 1992 roku, II Akc 1/92, OSA 1992/6/41, Lex 21120, wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 1975 roku., I KR 197/74, OSNKW 1975/5/58, Lex 18956).

Reasumując należy wskazać, iż wbrew zarzutom i argumentom apelacji, dokonana przez Sąd Rejonowy analiza i ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne są prawidłowe i nie dotknięte żadnymi uchybieniami. Sąd I instancji nie tylko słusznie przyjął, że A. G. posiadał broń gazową i amunicję na terytorium P. bez wymaganego zezwolenia, ale również, że przewidywał, iż musi posiadać polskie pozwolenie na broń.

Mając na uwadze powyższe rozważania i ustalenia, podzielając jednocześnie stanowisko Sądu Rejonowego co do orzeczonej wobec oskarżonego kary i nie dopatrując się w niej rażącej niewspółmierności – Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji swojego wyroku.

O opłacie za postępowanie przed Sądem II instancji orzeczono na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223, z późn. zm.), zaś o pozostałych kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 636 § 1 k.p.k. Przy czym na pozostałe koszty procesu złożył się koszt uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 50 złotych (art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 roku w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego Dz. U. 2003 r., Nr 151, poz. 1468 z późn. zm.) oraz koszt doręczeń wezwań i innych pism w kwocie 20 złotych (art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym – Dz. U. 2003r., Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.).